

עפ"ג 37380/12/14 - מדינת ישראל נגד מגאהד נמורה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 37380-12-14 מדינת ישראל נ' נמורה (אסיר)

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופטת מרים סוקולוב
כב' השופטת חנה פלינר
מדינת ישראל
נגד
מגאהד נמורה (אסיר)
המערכת:
המשיבה:

פסק דין

1. המשיב בתיק זה הורשע על סמך הודייתו בעבירות שיוחסו לו בשני כתבי אישום שונים. בכתב האישום הראשון בת"פ 4326-07-13 הורשע המשיב בכך ששהה שלא כחוק בישראל, בלא אישור שהייה כדן ובנוסף בעבירות של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, שימוש במסמך מזויף וכן החזקת נכס החשוד כגנוב. שתי העבירות של הפרעה לשוטר ושימוש במסמך מזויף מתייחסות לכך שהיתה ברשותו של המשיב תעודת זהות כחולה מזויפת עבורה שילם 200 ₪. תעודת זהות זו הציג המשיב לקצין שעצר אותו וביקש ממנו להזדהות. העבירה הנוספת של החזקת נכס החשוד כגנוב מתייחסת להחזקתם של שני מכשירי פלאפון וכן כרטיס סים שיש עליהם חשד סביר שהם גנובים.

התיק הנוסף ת"פ 13297-09-14 עניינו עבירות דומות. גם כאן מדובר בכניסה לישראל שלא כחוק. גם הפעם התחזות באמצעות צילום של תעודה מזהה תוך מסירת שם כוזב לשוטרים שעצרו אותו. בתיק זה הורשע המשיב בשתי עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, התחזות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

2. בית משפט קמא (כב' השופט ש' מלמד) קבע כי מתחם הענישה בגין כל אחד מהאישומים נע בין מאסר למשך 14 יום ועד למאסר של 4 חודשים. בתוך המתחם סבר בית משפט קמא כי יש לתת משקל לנסיבות ביצוע העבירה, למידת הפגיעה בערכים המוגנים, במילים אחרות הפרמטרים שנקבעו בתיקון 113. בסופו של יום, הגיע לתוצאה כי העונש הראוי למשיב בגין שני התיקים גם יחד זה מאסר בפועל בן 3 חודשים. נגד המשיב היה תלוי ועומד מאסר על תנאי של 3 חודשים. בית משפט קמא קבע כי מאסר על תנאי זה ירוצה חציו בחופף וחציו במצטבר כך שסה"כ יהא על המשיב לרצות 4.5 חודשי מאסר בפועל.

על ענישה זו מערערת המדינה בפנינו.

3. המדינה טוענת כי מלכתחילה שגה בית משפט קמא בקביעת מתחם הענישה. המדינה מפנה לפסקי דין בהם נקבעו מתחמים אחרים, לרבות מספר פסקי-דין שבהם הרף העליון הוא 6 חודשים ולא 4 חודשים כפי שקבע בית משפט קמא.

באשר לנסיבות הקונקרטיות, המדינה מפנה לכך שאין מדובר רק בעבירת שהייה בלתי חוקית בפני עצמה, בנוסף הושם דגש על כך שמדובר בעבירות שבוצעו בתוך תקופת התנאי. המדינה מפנה גם להלכת אלהרוש שניתנה ביום 8.12.14, ממש לפני ימים ספורים. גם בהלכה זו יש הבחנה בין עבירה ראשונה של שב"ח הנעברת לצורכי פרנסה, לבין עבירה שנעברת כאשר אליה נלוות עבירות נוספות. לפיכך סבורה המדינה כי שגה בית משפט קמא בקביעת המתחם.

הנושא הנוסף עליו עומדת המדינה הינו אופן הפעלת המאסר על תנאי. לא היתה סיבה במקרה זה לחפיפת המאסר על תנאי בחציו למאסר בפועל שהוטל בתיק הנוכחי, בית משפט גם לא נימק חפיפה חלקית זו ובכך שגה. עוד מלינה המדינה על כך כי בית משפט קמא השית על המשיב עונש מאסר על תנאי של 3 חודשים. המשיב הורשע זו הפעם החמישית בעבירות מסוג זה ומשום כך, מן הראוי היה להטיל עליו מאסר על תנאי לתקופה ממושכת יותר.

4. הסנגור שם את הדגש על כך שהמשיב אמור להשתחרר ממאסרו בעוד ימים ספורים ממש. המדינה התעכבה בהגשת הערעור והגישה אותו לפני זמן קצר, כך קרה שהמשיב כמעט וסיים לרצות את עונש המאסר שהושת עליו בבית משפט קמא עד אשר ערעור זה בא לכדי דיון.

הסנגור ביקש להפנות לפסיקותיו של בית משפט השלום בעניינים דומים, לרבות פסיקה של אותו מותב עצמו. התמונה עולה מפסיקה זו מצביעה על כך שהענישה בתיק זה איננה קלה מזו שהוטלה בתיקים אחרים דומים, לרבות במקרים שבהם היו עבירות נלוות והמדינה הסכימה במספר פעמים לענישה זהה או דומה במקרים שנסיבותיהם דומות.

הסנגור מפנה אף הוא להלכת אלהרוש. המשיב עבר את העבירות על רקע של מצוקה כלכלית והיה מקום על כן לבוא לקראתו כפי שנהג בית משפט קמא.

5. נראה לנו כי יש ממש בערעור המדינה.

באשר למתחם הענישה - איננו רואים להתייחס בהרחבה לנושא זה, משום שלשיטתנו גם אם יישאר בעינו המתחם שקבע בית משפט קמא, קרי: בן 14 יום ועד למאסר של 4 חודשים, לא היה מקום למקם את המשיב במקום שבו מוקם על-ידי בית המשפט. עדיין, נעיר בנושא המתחם כדלקמן:

כידוע, המתחם צריך לשקף את מעשה העבירה בנסיבותיו, כאשר הנסיבות במקרה הנוכחי כוללות העובדה שמדובר בשני כתבי אישום ובהם עבירות דומות.

העבירה הראשונה כרונולוגית היא בתיק 13297-09-14 מיום 1.7.13, מדובר בעבירה שבגדר העבירות מסוג

זה היא בעלת נסיבות נלוות משמעותיות בכך אנו מתכוונים לעובדה שברשות המשיב היתה תעודת זהות מזויפת אותה טרח להשיג ועליה שילם בכסף. המשיב גם לא נעצר עובר להצגתה לקצין המשטרה שעצר אותו ועשה בה שימוש כדי להימלט ממתן דין בגין העבירה שביצע. ניתן היה לצפות שכאשר נתפס למעשה בכף י"רגע המשיב, ולאורך תקופה משמעותית לא יבצע עבירות נוספות, דא עקא העבירות מתיק 13-07-4349 כאשר גם כאן מדובר בהתחזות ובשתי כניסות לישראל שלא כחוק, סותרות תקוה זו.

לכך אנו מצרפים את העובדה שברשות המשיב באישום הראשון נמצא גם רכוש החשוד כגנוב. משכך, אין מנוס מהמסקנה שהמשיב לא בא רק כדי לשבור שבר, דהיינו כדי למצוא פרנסה "חוקית" (בהתעלם מהעובדה שהוא שוהה בארץ שלא כחוק), אלא בא במטרה לבצע עבירות רכוש ובפועל אכן ביצע עבירה שכזו.

לפיכך מתחם הענישה שקבע בית משפט ספק אם הוא המתחם הנכון. על אחת כמה וכמה - לא היה מקום למקם את המשיב ברף התחתון שלו. הדעת נותנת כי לו אנו בית משפט קמא היינו מעמידים את תקופת המאסר על מספר חודשים גדול יותר.

אם בכל זאת איננו רואים להתערב באורכה של תקופת המאסר, זאת משום שאנו נותנים משקל לשני שיקולים:

האחד, היותנו ערכאת ערעור שאיננה נוהגת למצות את הדין עם משיבים.

והשני, העובדה שהמשיב עומד בשלהי ריצוי המאסר, דהיינו הוא עתיד היה להשתחרר בעוד ימים ספורים, ולכך משמעות לפחות לענין רף ציפיותיו.

לפיכך אנו מתירים בעינו את עונש המאסר שהטיל בית משפט קמא, חרף העמור לעיל.

לא נוכל לעשות זאת באשר להפעלת המאסר על תנאי כפי שנקבעה על-ידי בית משפט קמא. בית משפט קמא לא נימק את העובדה שהמאסר על תנאי הופעל חציו במצטבר חציו בחופף, שמא משום שקשה היה למצוא נימוקים למהלך זה. זוהי הרשעתו החמישית של המשיב והוא איננו זכאי ליחס המקל שלו זכאי מי שמבצע עבירות מסוג זה בפעם הראשונה ואולי אפילו בפעם השניה. המשיב הוכיח עצמו כעבריין סדרתי בתחום זה. משום כך כאשר הוא מבצע עבירות, כאשר הוא מודע לכך שמאסר על תנאי תלוי ועומד מעל ראשו, אין מקום לבוא לקראתו באשר לאופן ריצוי של המאסר על תנאי.

אנו קובעים, איפוא, כי המאסר על תנאי ירוצה כולו במצטבר למאסר בפועל שהוטל בתיקים האחרים, כך שבמקום 4.5 חודשי מאסר יהא עליו לרצות 6 חודשי מאסר בפועל. את המאסר על תנאי אנו מעמידים על 4 חודשים במקום 3 חודשים כפי שקבע בית משפט קמא. דעתנו היא כי יש ממש בערעור המדינה באשר לכך שיש להחמיר עם המשיב גם ברכיב זה, אף זאת בהתחשב באותם נימוקים שפורטו על-ידינו לעיל וגם הפעם בשל היותנו ערכאת ערעור איננו מחמירים עם המערער. המאסר על תנאי יופעל אם יעבור המשיב תוך 3 שנים מיום מתן גזר הדין בבית משפט קמא אחת מהעבירות שהוא הורשע בהן.

ניתן והודע
היום ב' טבת
תשע"ה,
24/12/2014
במעמד
הנוכחים.
דבורה
ברלינר,
נשיאה
אב"ד

חנה פלינר, שופטת

מרים סוקולוב, שופטת